

Dante Alighieri si Basarab I

In colaborare cu Adrian Popovici
duminică, 07 februarie 2010

Ne întrebăm cu toții ce ne așteaptă dincolo, în lumea celor drepti, după ce prin simptomele morții prin moarte...ori, se pare că aceeași întrebare l-a frământat cu veacuri în urmă pe un tânăr visător florentin originar din „Orașul Florilor”, Florența, Dante Alighieri (1265-1321), dându-ne poate un răspuns plauzibil în așa-numita Divină Comedie, împărțită în trei cantiche: Infernul, Purgatoriul și Paradisul, potrivit învățăturii romano-catolice mult exacerbată în epocă. Era o epocă în care cărașă sa natală, însoțită și inedită Italie, atât de divizat în sute de state, își aducea aminte de înaintașii ei care oarecând au stat până la un Imperiu și acela trebuia să renască într-o expresie literară și artistică unică: Renașterea. Împreună cu Virgiliu (autorul Eneidei, n.a.), ce întruchipă răciunea, Dante își începe călătoria către Dumnezeu pe lumea cealaltă, apoi întâlnește grația divină în frumoasa Beatrice, care-l însoțește spre culmile divine. Întâlnite tot felul de suflete, cunoscute ori din alte epoci demult apuse. Divina Comedie rămâne un catalog al înțelepciunii medievale susținut de morală creștină adânc înrădăcinată în ideea de păcat și mântuire... Trăiește la Florența, dar convulsiunile politice l-au forțat să plece în exil către 1302, perigrinând de la o curte princiară la alta, dar fără să uite iubirea sa pentru Beatrice Portinari, care-i muri în 1290. Și astfel, Dante reușește, ca din dialectul florentin, să încropească în poezie limba oficială a Italiei de azi. Cam pe vremea când Dante își începe călătoria-i imaginare către Dumnezeu, un teritoriu românesc nou se contura la sud de Carpații Meridionali, condus fiind de Basarab I (1310-1352), consemnat în documentele vremii ca fiind: „fiul lui Thocomerius schismaticul (schismaticii sau cei rupți de Biserica Romei, după 16 iulie 1054, n.a.)”. Într-un alt document de epocă emis pe la 1324 de Cancelaria Ungariei, Basarab era numit: „voievodul nostru transalpin”, cel care avea să încheie cu succes un proces de unificare a tuturor cnezatelor și voievodatelor de la zona Oltului, înspre Dunărea de Jos. Și stabili mai întâi capitala la Curtea de Argeș în cele din urmă la Câmpulung Muscel, dar, la 1330, trufașul Carol I Robert din dinastia Angevină hotărâse să invadeze țara Românească, dar, nobilă-i oaste înveșmântată pompos, se împotmoli la Posada, într-o vale a unui montan frumos, pe care o putem admira în celebra Cronică pictată de la Viena și de nu schimbă regele maghiar hainele sale cu ale unui biet călugăr, cu viața n-ar fi scăpat, retrăgându-se peste munci, de unde a venit. Basarab întemeie un stat și o familie domnitoare ce dădu istoriei noastre multe nume mari: Mircea cel Bătrân, Vlad Beșegiu și Radu cel Mare.